

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců Mgr. Ondřeje Mrákoty a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobkyně: **D. T. N.**, zastoupena JUDr. Vladimírem Kašparem, advokátem, se sídlem Na Poříčí 116/5, Liberec, proti žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2176/2, Praha 3, **za účasti:** T. A. N., v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 11. 5. 2016, č. j. 1 A 26/2016 - 22,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**
- III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Rozhodnutím ze dne 11. 3. 2016, č. j. CPR-19865-5/ČJ-2015-930310-V242, žalovaný k odvolání žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) částečně změnil a ve zbylé části potvrdil rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 25. 5. 2015, č. j. KRPA-105163-33/ČJ-2015-000022, kterým bylo stěžovatelce podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 18 měsíců. Žalovaný změnil rozhodnutí správního orgánu I. stupně

tak, že stanovil délku doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, na 6 měsíců.

Proti rozhodnutí žalovaného stěžovatelka podala žalobu k Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“), neboť dle jejího názoru v době vydání rozhodnutí o správním vyhoštění nepobývala na území České republiky neoprávněně nebo si této skutečnosti nemohla být vědoma. Oprávněnost svého pobytu dovozovala z toho, že v době vydání rozhodnutí o správním vyhoštění nebylo pravomocně ukončeno řízení o její žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, a tudíž její povolení k dlouhodobému pobytu mělo být dle § 47 odst. 2 ve spojení s § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců považováno za platné, dokud rozhodnutí o prodloužení doby platnosti povolení nenabude právní moci. Nadto stěžovatelka namítla, že rozhodnutí o správním vyhoštění by představovalo nepřiměřený zásah do jejího rodinného života.

Městský soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), zamítl.

Městský soud konstatoval, že stěžovatelka proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu podala opožděné odvolání, v důsledku čehož odvolání nemělo odkladný účinek (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 6. 2008, č. j. 8 As 9/2007 – 74). Městský soud dále uvedl, že v případě uložení správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců není vyžadováno zavinění. K námitce týkající se „nevyřízeného“ odvolání manžela stěžovatelky, jakožto údajně opomenutého účastníka řízení o stěžovatelčině žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, městský soud uvedl, že v nyní projednávané věci nemůže přezkoumávat porušení právních předpisů v řízení o stěžovatelčině žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, neboť toto řízení a řízení v nyní projednávané věci má odlišný předmět a obsah; řízení se posuzují podle odlišných právních norem a jejich vyústěním je vydání dvou různých rozhodnutí, přičemž každé je samostatně přezkoumatelné ve správním soudnictví (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2012, č. j. 4 As 5/2012 – 22). Dále městský soud dovodil, že rozhodnutím o správním vyhoštění stěžovatelky nedojde ani k nepřiměřenému zásahu do jejího soukromého a rodinného života.

II. Podstatný obsah kasační stížnosti, vyjádření žalovaného

Stěžovatelka napadá rozsudek městského soudu z důvodů, které podřadila pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

Namítá, že městský soud rozhodl bez nařízení ústního jednání, ačkoli nebyly splněny podmínky dle § 51 s. ř. s., neboť s tímto postupem stěžovatelka nesouhlasila.

Dále stěžovatelka namítá, že správní orgán I. stupně nedostatečně, resp. chybně, zjistil skutkový stav, neboť dovodil, že stěžovatelka v době vydání rozhodnutí nebyla držitelkou žádného platného oprávnění k pobytu na území České republiky. Stěžovatelka ovšem tvrdí, že v době vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně o jejím vyhoštění

pokračování

nebylo pravomocně rozhodnuto o její žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu; na území České republiky tedy nepobývala neoprávněně, anebo si alespoň této skutečnosti nemohla být vědoma. Stěžovatelka totiž podala proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 6. 10. 2014, č. j. OAM-72839-24/DP-2011, kterým byla zamítnuta její žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu odvolání, o kterém bylo rozhodnuto Komisí pro rozhodování ve věcech pobytů cizinců až dne 1. 2. 2016 pod č. j. MV-150846-8/SO/-2014; toto rozhodnutí jí bylo doručeno dne 3. 2. 2016. Z procesní opatrnosti podala stěžovatelka v uvedeném řízení dne 17. 3. 2015 také žádost o prominutí zmeškání lhůty, o níž bylo rozhodnuto až dne 26. 1. 2016. Proti uvedenému rozhodnutí o zamítnutí žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu podal dne 18. 3. 2015 odvolání v zákonné lhůtě rovněž manžel stěžovatelky T. A. N. jako dotčená osoba ve smyslu § 27 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), a to poté, co se dověděl o existenci rozhodnutí o zamítnutí žádosti stěžovatelky o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Uvedené rozhodnutí mu nebylo doručeno, přestože byl dle tvrzení stěžovatelky účastníkem řízení. O odvolání manžela stěžovatelky nebylo dosud rozhodnuto, a tudíž i vzhledem k této skutečnosti nemůže být řízení o stěžovatelčině žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu pravomocně ukončeno. Stěžovatelka tedy na území České republiky pobývá legálně v souladu s § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců v návaznosti na § 47 odst. 1, 2 téhož zákona. Závěr správních orgánů, že řízení o žádosti stěžovatelky o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu bylo dne 31. 10. 2014 pravomocně skončeno, není pravdivý.

Stěžovatelka nesouhlasí se závěrem městského soudu, že manžel stěžovatelky nesplňoval podmínky účastenství ve smyslu § 27 odst. 2 správního řádu vzhledem k tomu, že pobýval na území České republiky neoprávněně a v důsledku toho s ním nemohlo být jednáno jako s vedlejším účastníkem řízení, neboť mu žádná práva nesvědčí, a tudíž nemůže dojít k dotčení jeho práv a povinností. Stěžovatelka poukazuje na to, že u městského soudu stále probíhá řízení o žalobě proti správnímu vyhoštění jejího manžela. Stěžovatelka nezná právní ustanovení, dle kterého by bylo možné v projednávané věci jejímu manželu upírat základní lidská práva. Současně si stěžovatelka není vědoma žádného důvodu, dle něhož by její manžel rozhodnutím o zamítnutí její žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu nemohl být nijak dotčen. I kdyby správní orgány dospěly k závěru, že manžel stěžovatelky nebyl v řízení o její žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu účastníkem řízení, mělo být o jeho odvolání proti zamítnutí uvedené žádosti rozhodnuto.

Dle stěžovatelky není ani správný závěr městského soudu, že v projednávané věci nebylo třeba zkoumat její zavinění. Zavinění se má podle názoru stěžovatelky posuzovat v rámci obecného principu přiměřenosti a také v rámci posuzování přiměřenosti vzhledem k zásahu do soukromého a rodinného života. Rozhodnutím o správním vyhoštění je významně zasahováno do základních práv cizince, a proto by se mělo poměřovat, zda je tento zásah přiměřený ve vztahu k veřejnému zájmu na jeho správním vyhoštění, přičemž je zásadní, zda cizinec věděl o neoprávněnosti svého pobytu. Pro správní vyhoštění nepostačí jen naplnění skutkové podstaty uvedené v § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců, ale musí být splněny i další podmínky vyplývající z právního řádu, k nimž patří i provedení testu proporcionality. V této souvislosti stěžovatelka odkázala

na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20. 2. 2007, č. j. 10 Ca 330/2006 - 89, a na nález Ústavního soudu ze dne 22. 10. 1998, sp. zn. III. ÚS 153/97. Rozhodnutí městského soudu a správních orgánů jsou proto nepřezkoumatelná, neboť se otázkou zavinění při posuzování přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění vůbec nezabývaly. Stěžovatelka dále spatřuje nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu v tom, že v něm není uvedeno, v čem spočívá veřejný zájem na vyhoštění stěžovatelky a městský soud pouze konstatuje, že nedojde k zásahu do jejího rodinného života a nikterak nepoměřuje zásah do rodinného života stěžovatelky s veřejným zájmem na jejím vyhoštění.

Z uvedených důvodů stěžovatelka navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatelka byla účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud poté přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů. Přitom zkoumal, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

Kasační stížnost není důvodná.

K námitkám stěžovatelky nejprve Nejvyšší správní soud konstatuje, že dle § 51 odst. 1 s. ř. s. může soud rozhodnout o věci samé bez jednání, jestliže to účastníci shodně navrhl nebo s tím shodně souhlasí. V případě, že účastník nevysloví svůj nesouhlas s takovým projednáním věci do dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu, nastává fikce souhlasu s rozhodnutím věci bez nařízení ústního jednání, o tom musí být ve výzvě poučen.

Nejvyšší správní soud zjistil, že městský soud výzvami ze dnů 23. 3. 2016 a 14. 4. 2016 (viz č. l. 15 a 20 spisu městského soudu) vyzval stěžovatelku a žalovaného k vyjádření se k možnosti rozhodnout věc bez jednání a současně je poučil o důsledcích marného uplynutí lhůty dvou týdnů k podání jejich vyjádření. Výzva byla žalovanému doručena dne 29. 3. 2016 a stěžovateli (jejímu zástupci) dne 18. 4. 2016. Ani jeden z účastníků řízení se k této výzvě ve lhůtě dvou týdnů ani po jejím uplynutí nevyjádřil. K projednání věci bez jednání nebylo nutné, aby stěžovatelka dala explicitně najevo svůj souhlas, ale stačilo, pokud výslovně neprojevila svůj nesouhlas. Z uvedeného vyplývá, že byly splněny všechny podmínky pro to, aby městský soud rozhodl bez jednání. Městský

pokračování

soud tedy v tomto ohledu nepochybil a postupoval v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2004, č. j. 6 Azs 36/2003 - 50). Uvedená kasační námitka proto není důvodná.

Dále stěžovatelka namítala, že byl nedostatečně zjištěn skutkový stav, neboť správní orgány a městský soud vycházely z toho, že v době rozhodování o správním vyhoštění stěžovatelka pobývala na území České republiky neoprávněně.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatelka podala dne 5. 10. 2011 žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – osoba samostatně výdělečně činná. Platnost povolení k dlouhodobému pobytu stěžovatelce končila dne 21. 10. 2011. Žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu byla tedy podána ve lhůtě uvedené v § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Jestliže je žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu podána v této lhůtě a v průběhu rozhodování o žádosti uplyne doba platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, považuje se povolení k dlouhodobému pobytu dle § 47 odst. 2 ve spojení s § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců za platné do nabytí právní moci rozhodnutí o uvedené žádosti. Vzhledem k tomu, že o stěžovatelčině žádosti nebylo rozhodnuto do 21. 10. 2011, po uplynutí doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu byla stěžovatelka oprávněna pobývat na území České republiky na základě fikce prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu až do rozhodnutí o její žádosti.

Ze správního spisu plyne, že rozhodnutí Ministerstva vnitra o zamítnutí žádosti stěžovatelky o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu ze dne 6. 10. 2014, č. j. OAM-72839-24/DP-2011, bylo stěžovatelce doručeno dne 15. 10. 2014. Proti tomuto rozhodnutí podala stěžovatelka dne 31. 10. 2014 odvolání. Dne 17. 3. 2015 podala stěžovatelka také žádost o prominutí zmeškání úkonu a navrácení v předešlý stav, o níž bylo rozhodnuto usnesením Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 26. 1. 2016, č. j. MV-150846-6/SO-2014, tak, že zmeškání lhůty k podání odvolání se nepromítá. Následně bylo rozhodnutím Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 1. 2. 2016, č. j. MV-150846-8/SO-2014, zamítnuto jako opožděné odvolání stěžovatelky proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – osoba samostatně výdělečně činná, neboť lhůta k podání odvolání činila podle § 83 odst. 1 správního řádu 15 dnů ode dne oznámení rozhodnutí; stěžovatelce tedy běžela lhůta k odvolání od 16. 10. 2014 do 30. 10. 2014. Pokud stěžovatelka podala odvolání teprve dne 31. 10. 2014 (plnou moc udělila advokátu JUDr. Vladimíru Kašparovi až dne 30. 10. 2014) bylo podáno opožděně.

Nejvyšší správní soud tedy konstatuje, že rozhodnutí o správním vyhoštění stěžovatelky ze dne 25. 5. 2015 bylo vydáno v době, kdy nebylo rozhodnuto o odvolání stěžovatelky proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Ovšem vzhledem k tomu, že odvolání stěžovatelky proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu bylo podáno opožděně, nemohlo mít odkladný účinek, neboť z § 85 odst. 1 správního řádu plyne, že takové účinky má pouze včasné odvolání. Opožděné odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně tedy nemělo suspenzivní účinky a toto rozhodnutí nabylo právní moci, jako kdyby odvolání nebylo podáno (srov. rozsudek

Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 6. 2008, č. j. 8 As 9/2007 – 74). Rozhodnutí o zamítnutí žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu tak nabylo právní moci již dne 31. 10. 2014. Stěžovatelka tedy v době vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně o jejím správním vyhoštění (tj. ke dni 25. 5. 2015) nemohla oprávněně pobývat na území České republiky na základě výše uvedené fikce prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu.

Stěžovatelka v kasační stížnosti v této souvislosti také namítala, že na území České republiky neoprávněně nepobývala nebo si toho nemohla být vědoma, neboť skutečnost, že její odvolání proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu bylo podáno opožděně, zjistila teprve z rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytů cizinců ze dne 1. 2. 2016, č. j. MV-150846-8/SO/-2014, které jí bylo doručeno 3. 2. 2016.

Otázkou případného zavinění stěžovatelky se zabýval již městský soud, přičemž zdejší soud se s jeho závěry ztotožňuje. Nejvyšší správní soud shrnuje, že správní vyhoštění není rozhodnutím sankční povahy, ale jedná se o rozhodnutí, kterým je vyjadřován zájem státu na tom, aby se dotčený cizinec na jeho území nezdržoval. Zákaz pobytu cizince na území je pak opatřením, kterým je omezována svoboda volného pohybu cizince (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 5 Azs 94/2005 - 52, a ze dne 1. 2. 2006, č. j. 2 Azs 107/2005 - 60). Vzhledem k tomu, že se jedná o správní opatření a nikoli o sankci, neprokazuje se zavinění dotčeného cizince a pro uložení správního vyhoštění postačí, jestliže jsou splněny podmínky uvedené v zákoně o pobytu cizinců (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2010, č. j. 9 As 5/2010 - 74).

Další námitka se týkala odvolání proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti stěžovatelky o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu podané jejím manželem v zákonné lhůtě, o němž nemělo být dosud rozhodnuto. Z uvedeného důvodu stěžovatelka dovozuje, že ani řízení o její žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu nebylo doposud pravomocně ukončeno. Nejvyšší správní soud konstatuje, že se nemůže zabývat otázkou, zda manžel stěžovatelky byl opomenutým účastníkem řízení o její žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, a podal tedy odvolání jako oprávněná osoba, a zda mělo být o jeho odvolání rozhodnuto. Zdejší soud nyní nemůže nikterak přezkoumávat námitky týkající se řízení o žádosti stěžovatelky o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, jedná se totiž o otázky, jež vyvstaly ve zcela odlišném řízení, než které je nyní předmětem přezkumu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 3. 2016, č. j. 6 Azs 147/2015 - 35).

Dále stěžovatelka v kasační stížnosti namítala, že rozhodnutí správních orgánů i městského soudu se nezabývaly otázkou přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění vzhledem k údajnému zásahu do stěžovatelčina soukromého a rodinného života ve smyslu § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců (stěžovatelka nesprávně odkazuje na § 119 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, který sice požadavek na posouzení přiměřenosti vzhledem k zásahu do soukromého a rodinného života obsahoval, ovšem v důsledku novelizací

pokračování

zákona o pobytu cizinců je znění tohoto ustanovení obsaženo již v § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců - pozn. Nejvyššího správního soudu).

Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců nelze rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 téhož zákona vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince. Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán podle § 174a zákona o pobytu cizinců zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 4. 2013, č. j. 3 As 46/2012 – 22, uvedl, že *„(p)ři posuzování, zda rozhodnutí o správním vyhoštění nezpůsobuje nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince ve smyslu § 119a odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, se podpůrně použijí kritéria pro posouzení zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince podle čl. 12 odst. 3 směrnice Rady 2003/109/ES o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty, tzn. délka pobytu, věk, zdravotní stav, rodinná a hospodářská situace, sociální a kulturní integrace v zemi pobytu a vazba na zemi pobytu. To přiměřeně platí i v případě, že cizinec nemá podle této směrnice postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta.“*

Podle čl. 8 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), publikované pod č. 209/1992 Sb., každý má právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence. Podle čl. 8 odst. 2 Úmluvy státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných. V případech, které spojují otázku možného porušení práva na respektování rodinného či soukromého života a otázku nuceného vycestování cizince, Nejvyšší správní soud vychází především z judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) vztahující se ke čl. 8 Úmluvy. Tato judikatura zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 18. 10. 2006, Ünner proti Nizozemsku, č. 46410/99, a rozsudky ze dne 31. 1. 2006, Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, stížnost č. 50435/99, či ze dne 28. 6. 2011, Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09).

Nejvyšší správní soud má za to, že žalovaný i městský soud se dostatečně a přezkoumatelně zabývaly všemi skutečnostmi rozhodnými pro posouzení přiměřenosti zásahu správního vyhoštění do soukromého a rodinného života stěžovatelky a ztotožňuje

se s jejich závěry, že rozhodnutí o správním vyhoštění v případě stěžovatelky nepředstavuje nepřiměřený zásah do jejího práva na soukromý a rodinný život.

Správní orgány hodnotily kulturní a společenské vazby stěžovatelky v České republice, míru integrace na území i vazby na domovskou zemi. Zabývaly se i ekonomickými vazbami stěžovatelky, jejím zdravotním stavem, a možnostmi celé rodiny vést rodinný život v zemi původu.

Stěžovatelka přitom blíže nekonkretizovala, v čem konkrétně má nepřiměřenost zásahu do jejího rodinného a soukromého života spočívat. Z protokolu o vyjádření účastníka řízení ze dne 16. 3. 2015 vyplývá, že stěžovatelka žije v rámci své komunity. Finanční prostředky částečně zajišťuje její manžel, který pracuje na tržnici SAPA, nějaké peníze jí zasílají rodiče z Vietnamu, s nimiž a svou sestrou je v pravidelném telefonickém kontaktu, komunikují rovněž prostřednictvím internetu. Stěžovatelka výslovně uvedla, že nemá na území České republiky žádné ekonomické, kulturní a společenské vazby. Stěžovatelka požadovala tlumočnicka, neboť nerozumí jazyku, ve kterém je správní řízení vedeno. Rovněž manžel stěžovatelky a jejich syn jsou vietnamské národnosti a na území žijí v podstatě jen v rámci své komunity. Z právě uvedeného tak plyne rovněž nedůvodnost tvrzení stěžovatelky v kasační stížnosti, že na území České republiky „se realizuje jak kulturně, tak sociálně“.

Ze správního spisu dále vyplývá, že společný rodinný život v zemi původu je možný, stěžovatelka i její manžel mají na území Vietnamu rodiny, s nimiž jsou v kontaktu. Manžel stěžovatelky ani její syn již také nemají pobytové oprávnění, a měli by tedy z území rovněž vycestovat a rodinný život tedy mohou realizovat společně se stěžovatelkou. Tak by ostatně mohli učinit, i pokud by měli na území České republiky oprávnění k pobytu, neboť by mohli přesídlit do země původu, neboť tam stěžovatelka i její manžel mají rodinné vazby a hovoří vietnamsky (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 - 50). Na území Vietnamu by pak mohli společně vychovávat jak svého nezletilého syna, tak případně jejich druhého potomka (viz odvolací tvrzení stěžovatelky o jejím těhotenském stavu v době podání odvolání). K tomu Nejvyšší správní soud považuje za potřebné uvést, že k (druhému) těhotenství stěžovatelky, tedy rozšíření rodinného života, došlo až v době, kdy dotčené osoby věděly, že jejich rodinný život je v dané zemi, s ohledem na imigrační status stěžovatele, nejistý. V takovém případě by vyhoštění cizince bylo nesouladné s čl. 8 Úmluvy pouze výjimečně (srov. např. rozsudky ESLP ze dne 24. 11. 1998, Mitchell proti Spojenému království, stížnost č. 40447/98, nebo ze dne 22. 6. 1999, Ajayi a další proti Spojenému království, stížnost č. 27663/95, nebo rozsudek Rodrigues da Silva a Hoogkamer). Tyto výjimečné okolnosti v projednávané věci podle Nejvyššího správního soudu nebyly naplněny. V této souvislosti lze doplnit, že subjektivní ústavně zaručené právo cizinců na pobyt na území České republiky neexistuje (srov. nález Ústavního soudu ze dne 9. 12. 2008, sp. zn. Pl. ÚS 26/07, dostupný na <http://nalus.usoud.cz>).

Na základě všech výše uvedených skutečností Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že správní vyhoštění by neznamenal nepřiměřený zásah do soukromého či rodinného života stěžovatelky ve smyslu § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. V tomto

pokračování

ohledu tedy souhlasí se závěry městského soudu a neshledal v napadeném rozsudku pochybení.

IV. Závěr a náklady řízení

Ze všech uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost stěžovatelky není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. *in fine* zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelka úspěch neměla a žalovanému, který měl ve věci úspěch a měl by právo na náhradu nákladů řízení, žádné náklady s tímto řízením nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, proto mu Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení nepřiznal. Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil, popř. jí soud může na návrh z důvodů zvláštního zřetele přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. V daném řízení osoba zúčastněná na řízení neplnila žádné povinnosti, které by jí soud uložil, ani nenavrhl, aby jí bylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení z důvodů zvláštního zřetele hodných. Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil, popř. jí soud může na návrh z důvodů zvláštního zřetele přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. V daném řízení osoba zúčastněná na řízení neplnila žádné povinnosti, které by jí soud uložil, ani nenavrhl, aby jí bylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení z důvodů zvláštního zřetele hodných.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 4. července 2017

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu